



Robert Ahrling blev mästare vidårets DM i tältävlan.

A 7 tog lagsegern i den krävande tävlingen.

Över hela landet hållos i går DM-tävlingar i fälttävlan och för gotlänningarnas del hade A 7:s IF anordnat tävlingen ute i Othem och Boge, där de 81 deltagarna fingo åtskilliga svårigheter att brottas med. Trots att orienteringen gick över de gamla välkända File haidar var det många som försinkade sig svårt på detta inledande moment och sedan blev det etter värre när man på slutet kom till specialgrenarna.

Det var med andra ord en tävlan för de topptrimmade och det blev också en gammal elitman som segrade, nämligen AIK-aren Robert Ahrling, som dock inte kom bland de tio bästa i den fria orienteringen, men som 1 stället blev dagens näst bästa skytt och delade tätpplatser t de övriga grenarna, punktorientering och handgranatkastning. A 7 tog lagsegern med AIK som tvåa. Vädret var det bästa tänkbara och en bjärt kontrast till förra söndagens rusk.

Orienteringsbanan mätte c:a 12 km. och var som sagt ganska knepig, vilket givetvis tillfredsställde storhejarna i högsta grad. Starten gick vid ett torp intill vägen en km. norr om Tingstäde träsk och första man kunde starta redan kl. 8,50 tack vare att arrangörerna kunnat ordna med extra kommunikationer för de tävlande. Huvudparten utgjordes f. ö. av militärer; det civila inslaget inskränkte sig till ett 15-tal man. Första kontrollen var en liten hästskoformig myr 3 km. sydost och redan den blev en stötesten för många. Här gällde det att gå försiktigt fram annars riskerade man att hamna ute i "tomma intet", ty det fanns ingenting som fångade upp inom rimligt avstånd. Tiderna varierar också mellan knappa 20 min, och 1 1/2 timme på denna första sträcka och det fanns också dem som måste ge upp redan på detta tidiga stadium. Kontroll 2 låg 2 km. rakt söderut i sockengränsknäet och även den beredde stora svårigheter eftersom tunen var borttagen, men i stället ersatt med cementstolpar på var 100:e meter. Tredje leg 2,200 m. sydväst i en liten glänta och sedan blev det en långsträcka igen med 3,3 km. till skärningen mellan bäck och ås 300 m. väster om punkten 16,5. Tredje och fjärde sträckorna gingo således inne i Hejnum socken och på femte sträckan sneddade man också över en hörna av Bäl. Slutmålet för den fria orienteringen låg 2,500 m. sydost från bäckkröken i småskogen innanför ett fält. Här fingo de tävlande omedelbart hugga in på punktorienteringen längs den snitslade bana, som förde i en slinga österut mot sjöstranden.

Redan orienteringen medförde som nämnts en rätt kraftig gallring. Vid första kontrollen kunde vi konstatera att favoriterna skötte sig utmärkt med undantag av fjolårsmästaren serg. Nyström och Erik Olsson, VIF, som gjorde en del slingerbullar på de villsamma hedmarkerna.

VIF-Löfqvist tog god ledning i orienteringen.

Vi parkerade sedan vid orienteringsbanans slut i spänd väntan på första man. Han kom in på slaget 11 och var nr 13 Olle Andersson, en av "outsiders" som orienterat jämnt och bra. Kl. 11,04 kom en av storfavoriterna, löjtnant Arnell, som blev mästare i militärens DM för några månader sedan, och i sitt släptåg hade han fänrik Dahlin, som påstod att han forskat en halvtimme efter andra kontrollen. Båda hade låga startnummer. En annan överraskning var nr 17 furir Olsson, A 7, som låg bättre till än Andersson.

Kl. 11,12 anlände en klunga på 5 man och här var löjtnant Almqvist bäst med startnr 36. Det dröjde dock inte länge förrän VIF:s Löfqvist med 61 på bröstet slog ned i lägret efter att ha klarat banan på 1,44. Honom kunde ingen hota utan han begav sig in, på punktorienteringen med ett ganska bra försprång. Löfqvist, AIK, och Ahrling hade 2,03 i tid på fria banan. Punktorienteringen blev en marighistoria och det var säkert många som grubblade förtvivlat över "de 14 punkterna". Här skickades de tävlande fram och tillbaka i terrängen söder om Klinteberget och här spejade man intensivt efter allt som kunde tänkas förekomma på kartan. Iblan-i fanns det dock anhalter mitt i djupa skogen och då gällde det att hålla reda på hur långt man stegat. Det var som sagt inte mindre än 14 punkter och snitslingen sträckte sig över c:a 6 km., vilket föreföll

vara i drygaste laget. Det gällde också att inte söla för länge, för löptiden räknades fortfarande fram till slutmålet, som låg vid Gyleviken. Löptiden i minuter räknades som poäng och varje missad millimeter i punktorienteringen medförde tillägg på 3,4 poäng.

Samma tillägg blev det också för varje missad meter i handgranatkastningen, men här var det avsevärt lättare att lyckas hundraprocentigt, då man hade ett längdkast och två precisionskast på 70metersbanan. Drygt dussinet deltagare hade fullträff och 0 poäng i denna gren.

Skogsstridernas teknik tillämpades iskjutningen.

Skjutningen däremot var det svårare att komma till rätta med; mest därför att den var upplagd efter nya linjer och metoder, som det moderna skogskriget inspirerat till. Alltså korta håll och snabb eldgivning, helst från stående. Man borde kanske inte ha tagit steget över mot detta nya så kraftigt som man nu gjorde med 8 skott i stående på fyra figurer under 35 sek. och 12 skott i liggande på 6 figurer och 50 sek. De korta skjuttiderna förde med sig att en del använde geväret å la kulsprutepistol och slösade ammunition, medan de som lade sig vinn om att sikta ordentligt inte hunno med. På första skjutstationen hade man fyra mål med hjälm, fjärdedelar och tredjedelar på 65-105 meter i stående och på den andra stationen hade man sex grupper med samma slags figurer på 60-140 meter. Ahrling sköt utmärkt när han kom ned i liggande på andra stationen och nådde 15 tr. av 20 med samtliga figurer träffade. Hans resultat stod sig ganska länge, men på slutet blev han i alla fall slagen av furir Åke Thor, som efter sex och en halv timme i skogen klämde in 16 tr. på de tio figurerna.

Jämn strid om andraplatsen.

På anslagstavlan vid målet stod löjtn. Almqvist en god stund som tätman och mn väntade med spänning på VIF-Löfqvists punktorienteringsresultat. Med 24 mm:s fel kunde han passera Almqvist, men protokollet utvisade obönhörligt 26 mm. I stället kom löjtnant Linderöth med en jämn resultatserie och gick förbi med knappa två poäng, så det var en verkligt jämn strid i toppen.

Så småningom spred sig ryktet om Ahrlings goda prestationer i skjutning och hans fullträff i handgranatkastningen och när han sedan visade prov, på att han lärt sig punktorientering ordentligt så var saken klar.

Underrättelseväsendet var perfekt ordnat, ty det fanns signalister bakom snart sagt varje buske och resultaten från varje gren ringdes omedelbart in till en uppsamlingscentral som bearbetade det vidlyftiga siffermaterialet. Tack vare att det blev god spridning på deltagarna så hann man undan bra, det enda som tog tid och krävde omständiga kartmätningar så var det punktorienteringen, men också här benade man ut resultaten så småningom.

Som tävlingsledare fungerade kapten Erhardt och han hade både kårchefen, överste Kempff, och överstelöjtnant Edlund som intresserade åskådare under dagen. Orienteringsbanan hade lagts av löjtnant Lindström och även löjtnanterna Böös och Tengelin hade en god del i förtjänsten av att tävlingen gick väl i lås. Även för pressens del var allt ordnat till, det bästa. Vid 5-tiden förrättades prisutdelningen av kapten Erhardt, som överlämnade Riksidrottsförbundets plaketter till mästarna i lag och individuellt. 2:e t. o. m. 9:e man erhöilo SMI:s silvermedaljer och även ett antal bromsmedaljer utdelades jämte hederspriser som skänkts av firmor och enskilda.